

יציאות השבת פרק ראשון שבת

עין משפט נר מצוה

נ א וטושיע איתם סה סל
 ספיק ב:
 נ ב ח מיי פיה מהל
 תפלה הלכה ה סג
 עשין יטו טושיע עס ספיק
 ה:
 נ ג ב מיי עס טושיע עס
 ספיק ו:
 ע ד מיי עס הלכה ד סג
 ס ע טושיע איתם סה סל
 ספיק ג:
 ס א ה מיי עס ופיק מהל
 תפלה הלכה ה טושיע
 איתם סה סל ספיק ג:
 וסר כ ספיק א:
 ס ב ו מיי ספיק סג סג
 סגהדרין הלכה ו ופיק
 סגהדרין תפלה ה ל ו ספיק
 עשין ו טושיע איתם סה סל
 ספיק ג וטושיע חמ"ט סה סל
 ספיק ה:
 ס ג ז מיי ספיק מהל
 סגהדרין הלכה ה ל סג
 עשין ז טושיע חמ"ט סה סל
 ספיק ו:
 ס ד ח ו מיי ספיק
 סגהדרין הלכה ג
 טושיע איתם סה סל וסר
 ספיק:
 ס ד י ג מיי עס ה ל ג
 טושיע איתם סה סל סג
 ספיק א:
 ס ה ח מיי ספיק מהל קיש
 הלכה ג טושיע איתם
 סה סל וסר סה סל ג
 גנדיקין ספיק וטושיע
 ד ל וסר כ חמ"ט סה סל וסר
 סה סל סג:

התם לא שביחא שברות. ולא"ת דכריש פ' צמרל דמענית (דף כו):
 וס' אמרינן שרית ומוסף לכל יומנה לא שכיח שברות לא
 גזרינן מנחה וענילה דשכיח שברות חיישינן אלמלא גם צמנחה שכיח
 שברות וי"ל דהתם לענין נשיאת כפים שאני דאפילו לא שמה אללא
 דביעית אסור ליטא את כפינו:

מדיחוראת מימיה ועוד ליקו הכי

וליצילי ומשני משום שנאמר הכון
 בקראת אלהיך ישראל. וללא חיש
 לשנויי קושיא קמיימא מכלן^א סגריך
 לאזור חללי כשתתפלל^ב וצמחור ויטרי
 לה רב ששת מדיחוראת למיסר המימיה ועוד
 ליקו הכי וליצילי משום שנא' והכון לקראת
 אלהיך ישראל^ב רבא בר רב הונא דרמי פוזמקי
 ומצילי אמר הכון לקראת וגו' רבא גלימיה
 יופכר ודיה ומצילי אמר כעבדא קמיה מריה
 אמר רב אשי חוינא ליה לרב כהנא כי איבא
 צערא בעלמא שדי גלימיה ופכר ודיה ומצילי
 אמר כעבדא קמי מריה כי איבא שלמא
 לביש ומתכסי הומתעמף ומצילי אמר הכון
 לקראת אלהיך ישראל רבא חוייה לרב המנונא
 דקא מאריך בצלותיה אמר^ג מניחין חיי עולם
 ועוסקים בחיי שעה והוא סבר זמן תפלה
 לחוד וזמן תורה לחוד ר' ירמיה הוה יתיב
 קמיה דר' זירא והוה עסקי בשמעתא גגה
 לצלויי והוה קא מסרהב ר' ירמיה קרי עליה
 ר' זירא^ד מסיר אזנו משמוע תורה גם תפלתו
 תועבה מאימתי התחלת דין רב ירמיה ורבי

יונה חד אמר משיתעמפו הדיינין וחד אמר משיתתחו בעלי דינים ולא פליגי
 הא דעסקי ואתו בדינא הא דלא עסקי ואתו בדינא רב אמי ורב אסי הוו יתיבי
 וגרסי ביני עמודי וכל שעתא ושעתא הוו טפחי אעיברא דדשא ואמרי אי איבא
 דאית ליה דינא ליעול וליתי רב חסדא ורבה בר רב הונא הוו יתיבי בדינא כולי
 יומא הוה קא חליש לבייהו תנא להו רב חייא בר רב מדפתי ויעמוד העם על
 משה מן הבקר עד הערב וכי תעלה על דעתך שמשעה יושב ודן כל היום
 כולו תורתו מתי נעשית אלא לומר לך^א כל דיין שדן דין אמת לאמינתו אפילו
 שעה אחת מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה
 בראשית כתיב הכא ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב וכתיב התם
 ויהי ערב והי בקר יום אחד ועד מתי יושבין בדין אמר רב ששת עד זמן
 סעודה אמר רב חמא מאי קרא דכתיב^ב אי לך ארץ שמלכך נער ושריך בבקר
 יאכלו אשריך ארץ שמלכך בן חורים ושריך בעת יאכלו בנבורה ולא בשתי
 בנבורה של תורה ולא בשתייה של יין^ג תנו רבנן שעה ראשונה מאכל לודים
 שניה מאכל לסטים שלישית מאכל יורשין רביעית מאכל פועלים חמישית
 מאכל כל אדם איני והאמר רב פפא רביעית זמן סעודה לכל אדם אלא
 כוורק^ד אבן לחמת אמר אביי^ה לא אמרן אלא דלא טעים מידי בצפרא אבל
 טעים מידי בצפרא לית לן בה אמר רב אדא בר אהבה מתפלל אדם תפלתו
 בבית המרחץ מיתבי^ו הנכנס לבית המרחץ מקום שב"א עומדין לבושין
 יש שם מקרא ותפלה ואין צריך לומר שאילת שלום ומניח תפילין
 ואין צריך לומר שאינו חולץ מקום שבני אדם עומדים ובושיין יש
 שם שאילת שלום ואין שם מקרא ותפלה ואינו חולץ תפילין ואינו מניח
 לבתחלה מקום שבני אדם עומדין ערומים אין שם שאילת שלום ואין
 צריך לומר מקרא ותפלה וחולץ תפילין ואין צריך לומר שאינו מניח כי
 קאמר רב אדא בר אהבה במרחץ שאין בו אדם^ז והא אמר רבי יוסי בר
 חנינא מרחץ שאמרו אע"פ שאין בו אדם בית הכסא שאמרו אע"פ שאין
 בו צואה אלא כי קאמר רב אדא בבחדתי והא מבעיאי בעא ליה רבינא^ח הוסינו
 או אין זימון ולא איפשטיא ליה לאו הוא הדין למרחץ לא דילמא
 שאני

מסורת הש"ס

(א) י"ג רבה (ג) ונתקן לג':
 ביה טו: תענית (א):
 (ג) סנהדרין א: מנילה סל:
 (ד) פסחים י"ג ע"ג, ט'^א (ט) וזמן
 חמת יין שהא ספר חולק
 לטוב אף שיתמלה חן ולא
 מעלה ולא מוריד וטוב ויהי
 שיתמלה יין שליח והיחלו
 המני"א ס"י קנו סק"ג,^א
 (ו) מוספתא ברכות פ"ב (קמן)
 ק"י פ"ו מד: זבחים ק':
 קדושין (ג'), (ו) מס ד"ד פ"י
 ע"ש (ח) וע"ש (ט) ברכות כ':
 ע"ש, ט' (ט) מנחה (ו) ונ"י
 ברכות ח: פ"ב (ז) נ"ב ז"ב דף
 ח"ע"ג:

תורה אור השלם

- 1 לכן בה אפשר לך
 שדאל עקב בי זאת
 אפשר לך הבין לקראת
 אלהיך ישראל:
- 2 מסיר אזנו משמוע תורה
 גם תפלתו תועבה:
 משלי כח ט
- 3 ויהי מקצותך יושב משעה
 לעשפת את העם ויביט
 העם על משה מן הבקר עד
 הערב:
 שמות י"ג י
- 4 ויקרא אליהם לאור יום
 ולחשף קרא לקח ויהי
 ערב ויהי בקר יום אחד:
 בראשית א ה
- 5 אי לך ארץ שמלכך נער
 ושריך בבקר יאכלו
 אשריך ארץ שמלכך בן
 חורים ושריך בעת יאכלו
 בנבורה ולא בשתי:
 קהלת י ט"ו ז

גליון הש"ס

נב' לביש ומתכסי. ע'
 ברכות ג ע"ג: תוס' ד"ה
 מדיחוראת וכו' ולי"ח וטעני
 קושיא בדיחוראת וכו' וטעני
 זו פסחים עט ע"א
 וכו' שכתב המהרש"א ע"ה
 ובתוספות זה ע"ה מדיח'
 התם חיהו דלפסיק וצמחור ו
 ע"ה מדיח' ולמלא. וברמב"ם
 ע"כ דכ"כ בתלמוד ד"ה
 פועל כ"י אללא אמר רבינו:
 ד"ה דין אמת וכו' לאפוקי
 דין מדיחוראת עין מגילה ט"ו
 ע"כ מדיחוראת עין רי"ב ח'
 ע"כ:

לעוי רש"י

קאלצורס' [קאלצורס'].
 א. רב. נעל קל.
 מציי"ר [מציי"ר].
 לשלכ אצבעות.
 קולני"ש [קולני"ש].
 שם פסרס.

מוסף רש"י

חיי שעה. עולם הזה (תורת
 א). בבורה של חנות
 שסוקן צננות מנחה
 והנינה (קהלת י"ז). מאכל
 לודים. לודים ופטוס
 עמנוסין ס' אללא שזלמס'^א
 עוירן כל הללה וישם
 שחית שעה לחסונה ומוכיל
 נבינה (פסחים יב). מאכל
 יורשים. לא
 עמנוסין אללא האול ולא
 עמלו נ (סס). לבית
 המרחץ. בית שגשו למון
 צו ו' תוס' ס' זה לפנים
 מזה. פיניו לרמלה. מלון
 שסומדים עס מצויין. ציני
 שסופטין עס צנדין (וש"ס)
 ב"ב ס'.

מוסף תוספות

א. שבעין דאפילו מי
 שרובש מכנסים שאין לבו
 רואה את הערות. ח'
 ה"ך. ונ"י מהכ"ל והו'
 דלא צמחור ויטרי שצנח
 חמ"ט. ו. [אסור להתפלל
 בלא חגורה משום חכין.
 ח' כ"ג. וזמרה מצוה
 לאזור משום הכון לקראת
 אלהיך ישראל. חס'
 ה"ל. ט"ל ד"ן. חס'
 ח"ה. אלא ערפי
 חס"ד מדיחוראת. ח"ה. חס'
 ח"ה. אלא ערפי
 חס"ד מדיחוראת. ח"ה. חס'

רבינו הגאון

ומאימתי התחלת דין, אי
 הוה עסקי בדינא אחרינא
 משיתתחו בעלי הדין
 שצננותיה, ואי לא
 משיתעמפו הדיינין, עד מתי
 יושבין בדין עד זמן סעודה,
 ואסיקנא ארבע זמן סעודה
 לכל היא. כל דיין שדן דין
 אמת לאמתו עליו שעה
 אחת מעלה עליו הכתוב
 כאילו מייע במעשה
 בראשית כתיב ויהי ערב
 ויהי בקר, והכא כתיב
 ויעמוד העם על משה מן
 הבקר עד הערב. פסיקא
 עד שיתפלל ארבי"ל כיון
 שהגיע זמן תפלת המנחה

אסור לאדם שיטעום קודם שיתפלל תפלת המנחה. אין הלכה כי הא דרבי"ל, וכבר פירשנוה בברכות בפרק תפלת השחר. אמר רב אשי חוינא ליה לרב כהנא דכי איבא צערא [בעלמא], שדי גלימיה וססי יתיה ומינח כרייה כעבדא לקמיה מריה ומצילי. וכו' איבא שלמא, לביש ומכסי ומעמף ומצילי, אמר הכון לקראת אלהיך ישראל. וכן ראו לעשות. אמר רב אדא בר אהבה מתפלל אדם במרחץ. ויחזיקנו עליה מיהא, והכנס למרחץ מקום שכיני אדם עומדים לבושים, יש שם מקרא קריית שמע ותפלה. ואין צריך לומר שאילת שלום ומניח שם תפילין, ואין ציל שאינו חולץ. מקום שבני אדם עומדים ערומים ולבושים, יש שם שאילת שלום ואין שם קרית שמע ולא תפלה ולא תפילין, ואם היה לכוני ארון [אניו] חולץ, מקום שבני אדם כולן עומדין, אין שם שאילת שלום, ואין ציל קיש ותפלה וחולץ תפילין. אחד מרחץ ואחד בית הכסא. ושנתינו כי קאמר רב אדא במרחץ חדש ואשמעין הדומנה במרחץ לאו מילתא היא אבל הדומנה בבית הכסא לא איפשטיא ונקטינן לה לאיסורא.